

Arrest

nr. 233 181 van 27 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 7 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 november 2018 en heeft zich op 29 november 2018 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 21 januari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekster werd door het CGVS gehoord op 12 maart 2019.

1.3. Op 24 april 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing niet-ontvankelijk verzoek (eerste land van asiel). Deze beslissing werd verzoekster op 29 april 2019 bij aangetekende brief ter kennis werd gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u werd geboren op 6 januari 1980 in Kollegal, Zuid-India. Uw ouders kwamen in de jaren 1950 uit Tibet (Volksrepubliek China). Hierdoor verklaart u zelf ook de Chinese nationaliteit te hebben, ook al bent u er nooit geweest. U en uw broer werden opgevoed door uw vader, nadat uw moeder het gezin verliet om zich in Nepal te vestigen. U woonde en volgde onderwijs in achtereenvolgens Kollegal, Mundgod, Punjab, Dharamsala en Bangalore te India. U behaalde een diploma hoger onderwijs in de geschiedenis. Vervolgens werkte u bij verschillende werkgevers in het noorden en het zuiden van India. U beschikte in India over een Registration Certificate (RC) en een Identity Certificate (IC). Enkele jaren geleden werd u via vrienden online in contact gebracht met de Tibetaanse man L.R.J.W.(...) (O.V. (...), CGVS X). Hij woont in België en kwam u in 2016 tweemaal in India bezoeken om nader kennis te maken. U begon een relatie en u besloot om hem hier in België te komen vervoegen. U bent niet officieel gehuwd. Op 31 juli 2018 nam u vanuit India het vliegtuig naar een onbekend Arabisch land, vermoedelijk Tunesië of Algerije. U gebruikte hiervoor uw IC afgeleverd door de Indiase autoriteiten. Vervolgens reisde u illegaal via een aantal onbekende landen verder tot u op 1 november 2018 aankwam in België. U dient een verzoek om internationale bescherming in op 29 november 2018 omdat u alles opgaf om bij uw partner te zijn, die ziekelijk is en u nodig heeft. U verwacht samen een kind. Verder geeft u aan dat u de Chinese autoriteiten vreest daar u in Dharamsala stage deed bij een Tibetaanse ngo die vrede promoot.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende stukken neer: kopieën van enkele pagina's uit uw IC en RC, en originelen van uw Green Book, uw geboorteakte, uw schoolcertificaten, uw werkattesten en foto's. Na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS de dato 12 maart 2019 stuurde u het CGVS ook een mail na waaruit contact met de gemeente Antwerpen blijkt in verband met het erkennen van uw ongeboren kind.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: T.P.(...), dochter van J.(...), geboren op 6 januari 1980 te Byloor (India). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS notities van het persoonlijk onderhoud, pp. 3-4) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent en in India bent geboren. Uw ouders zijn de Chinese Volksrepubliek ontvlucht in de jaren 1950. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de

VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw job als leerkracht in India een geponde vrees in vluchtelingrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

U werd geboren in Kollegal waar u bleef tot u 21 jaar was. U verbleef achtereenvolgens van (ongeveer) 2001 tot 2003 in Mundgod; in 2003 tot 2006 in Punjab; in 2006 tot 2009 in Dharamsala en van 2009 tot 2013 in Bangalore. U volgde een bachelorsopleiding in de geschiedenis. (CGVS, pp.5 en 6) U oefende verschillende tijdelijke beroepen uit als sociaal werker, leerkracht, in een callcenter en als kleermaakster. Behalve dat u leerkracht was op een school te India die in de ogen van de Chinese overheid als een 'politieke' school zou gelden, maakt u geen melding van specifieke politieke activiteiten die u zou hebben verricht in India. U was niet gehuwd en had er geen kinderen.

Overeenkomstig artikel art. 57/6 § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC (CGVS, pp. 6 en 7). Aangezien u in India geboren bent werd uw RC de laatste keer zelfs voor een periode van vijf jaar verlengd in plaats van jaarlijks.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat het nu uw prioriteit is om voor uw partner, L.R.J.W.(...) (O.V. nummer (...), CGVS X), te zorgen die in België gevestigd is. U bent niet gehuwd en koos er bewust voor om niet met een visum naar België te reizen. U wilde uw partner niet lastig vallen met de administratieve rompslomp die hiermee gepaard gaat. Echter het CGVS moet vaststellen dat u hiermee geen feiten aanhaalt die verband houden met de criteria van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Immers zijn deze asielmotieven louter van persoonlijke, intra-familiale en eventueel medische aard. In dit verband kan worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal geen bevoegdheid heeft om te oordelen over uw mogelijkheid op verblijf in België op basis van het verblijf(srecht) van uw partner hier. Het CGVS beoordeelt louter uw vrees voor vervolging of bestaan van een reëel risico ten opzichte van uw land van nationaliteit of herkomst. U geeft verder aan dat u in India geen individuele problemen ondervond, al merkt u daarbij wel op dat er veel gevallen zijn van seksuele intimidatie en verkrachting en dat mensen er met een Aziatisch uiterlijk (p. 9) het er niet gemakkelijk hebben. Een verwijzing naar de algemene situatie volstaat evenmin om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming. U dient een vrees voor vervolging in concreto toe te lichten. Verder merkt u op dat u er geen eigen familie heeft om naar terug te keren omdat u alles opgaf voor uw partner hier. Aanvullend merkt u op dat de Indische politie op een gevaarlijke manier met u zou kunnen omgaan of u in gevangenen zou kunnen nemen. U haalde evenwel geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen die in orde zijn met de Indische verblijfswetgeving geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Uw RC boekje blijkt op basis van de kopieën die u neerlegde geldig te zijn tot 30 maart 2018. Het document zou zich bij uw nicht bevonden die in Zuid-India verblijft. U gaf het daar altijd in bewaring omdat het verlengen ervan

gemakkelijker verloopt in de Tibetaanse settlements dan elders in het land. U geeft aldus toe over een verblijfsrecht te beschikken in India. Zoals eerder aangehaald kunnen Tibetanen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een vernieuwing van hun RC boekje bekomen.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke IC. Deze is geldig van 23 januari 2017 tot 22 januari 2027.

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen aangaande uw IC ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel art. 57/6 § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Voor wat betreft de overige stukken die u neerlegt merkt het CGVS op dat ze uw verblijf, opleiding en werk in India bevestigen, hetgeen niet betwist wordt. Het e-mail bericht dat u werd gestuurd door de stad Antwerpen met betrekking tot de geboorte van uw kind, u bent heden zwanger, is niet van die aard om een ander licht te werpen op uw verklaringen. U legt voorts geen medisch attest neer aangaande uw zwangerschap.

Tot slot dient nog opgemerkt dat uw partner L.R.J.W.(...) (O.V. (...), CG X) door het Commissariaat-generaal destijds erkend werd als vluchteling. Het CGVS benadrukt evenwel dat elk verzoek om internationale bescherming individueel onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China, doch kan worden teruggeleid naar India.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de artikelen 1 en 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoekster benadrukt dat zij van Tibetaanse origine is en wijst erop dat, naast de precaire situatie van Tibetanen in China, zij ook veel problemen en discriminatie kennen in India. Desondanks, zo stelt verzoekster, weigert men een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek uit te voeren naar de situatie van Tibetanen en de gegronde vrees oor vervolging die er heerst.

Zij stelt dat verwerende partij het gelijkheidsbeginsel dient te respecteren.

Verzoekster werpt op dat haar raadsman het volledig administratief dossier opvroeg, waaruit blijkt dat men *in casu* verwijst naar de COI Focus *“De Tibetaanse gemeenschap in India”*. In eerste instantie stelt zij dat er een onderzoek geweest is van het Tibet Justice Center dat niet werd opgenomen in de COI Focus. Zij meent dat omwille van dit gebrekkig onderzoek de bestreden beslissing dient vernietigd te worden. In tweede instantie merkt zij op dat de informatie waarnaar het CGVS verwijst, de stelling als zou India een veilig eerste land van asiel zijn totaal ondermijnt. Verzoekster citeert een aantal passages uit voormelde COI Focus en stelt dat het duidelijk mag zijn dat Tibetanen in India nog steeds het slachtoffer zijn van discriminatie, wat ook bevestigd wordt door het rapport dat is opgesteld door de Tibet Justice Center.

Verzoekster wijst erop dat het UNHCR reeds uitvoerig onderzocht heeft of India reële bescherming biedt aan Tibetanen in zijn rapport van maart 2014 en tot de volgende conclusies kwam:

“De Indische overheid voert een zgn. ad hoc-vluchtelingenbeleid en de administratieve verblijfsstatus van Tibetanen blijkt dan ook louter af te hangen van beleidsinstructies, die erg makkelijk gewijzigd kunnen worden, bijgevolg conjunctuurgevoelig zijn en weinig rechtszekerheid bieden.”

En:

“... aan het feit dat Indiageen ondertekenaar is van de Conventie van Genève een meer doorslaggevende betekenis gegeven te worden bij de beoordeling van het 'reële' karakter van de bescherming die de Indische overheid Tibetaanse vluchtelingen biedt dan het CGVS effectief doet. Aangezien er evenmin een geïndividualiseerde effectieve asielpcedure met procedurele garanties bestaat in India...”

En:

“De registratievoorwaarden voor Tibetanen die na 1979 in India aangekomen zijn (...) zijn hoogst onduidelijk en een permanent verblijfsrecht lijkt alvast uitgesloten.”

Verzoekster voert aan: *“Het mag duidelijk zijn dat India geenszins in aanmerking komt als “eerste land van asiel” en dat het onredelijk en flagrant onjuist is van verwerende partij om het tegendeel te beweren. Verwerende partij dient een grondig en individueel onderzoek uit te voeren! Uit de informatie die het CGVS voegt, blijkt duidelijk dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoekster in India.”*

Verzoekster vervolgt dat Tibetanen in India vaak het slachtoffer zijn van deportaties, reisbeperkingen of beperkingen op hun bewegingsvrijheid, etc. door het feit dat zij het 'buitenlandersstatuut' bezitten. Zij argumenteert als volgt: *“Het feit dat Tibetanen een RC kunnen bekomen, houdt immers geenszins in dat Tibetanen kunnen genieten van een nationale of internationale vluchtelingenstatus. Hetgeen letterlijk vermeld wordt in het COI-rapport.*

Bovendien beschikt verzoekster niet over een IC. Dit bemoeilijkt sterk haar mogelijkheid op een succesvolle terugkeer naar India.

Aangezien de termijn om haar RC te hernieuwen reeds verstreken is (haar RC is reeds verlopen), loopt zij ook het risico op gerechtelijke vervolging en boetes. Het onderzoek van het Tibetan Justice Centre wees uit dat Tibetanen het risico lopen op deportatie wanneer zij niet meer over een geldig RC beschikken.

De registratie en de verlenging van een RC wordt als stresserend en onaangenaam ervaren. Bovendien wordt voor de uitgave of verlenging van een RC vaak smeergeld geëist.

Dat Tibetanen gediscrimineerd worden door de Indiase bevolking.

Dat Tibetanen niet beschikken over dezelfde rechten als Indische burgers. Zo kunnen zij geen grond bezitten of publieke functies uitoefenen.”

Verder meent verzoekster dat het CGVS haar het subsidiaire beschermingsstatuut heeft geweigerd zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij haar echte individuele redenen na te gaan.

Verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.1.2. Aan het verzoekschrift worden geen stavingstukken gevoegd.

2.1.3. Op 30 januari 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus “*China India – De Tibetaanse gemeenschap in India*” d.d. 26 oktober 2016, de COI Focus “*China – Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland*” d.d. 18 juni 2014, en de COI Focus “*China India Nepal – Mogelijke documenten bij Tibetanen*” d.d. 18 juni 2014.

2.2. In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens de autoriteiten van haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming aangezien India, als ‘eerste land van asiel’ in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten;

(...)”

Om een verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren wanneer een verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel moet de verzoeker om internationale bescherming aantonen dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij/zij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een ‘eerste land van asiel’ is in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist echter niet dat zij reeds van bij haar geboorte gewoonlijk in India verbleef en er over een ‘*Registration Certificate for Tibetans*’ (hierna: RC) beschikte, die de laatste keer zelfs voor een periode van vijf jaar verlengd werd in plaats van jaarlijks. Uit haar verklaringen en de neergelegde documenten blijkt tevens dat zij, niettegenstaande zij in haar verzoekschrift het tegendeel pretendeert, over een reistitel beschikt in India en in het bezit is van dergelijke ‘*Identity Certificate*’ of ‘*Yellow Book*’ (hierna: IC).

2.3.1. Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijk ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijk zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als ‘eerste land van asiel’ in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.1. In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat (i) uit de beschikbare informatie (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier) blijkt dat Tibetanen in India een verblijfsvergunning kunnen verkrijgen in de vorm van een RC en dat Tibetanen ook na een lang verblijf in het buitenland hun verblijfsrecht in India opnieuw kunnen opeisen; (ii) uit verzoeksters verklaringen en uit door haar neergelegde documenten blijkt dat zij over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (is) van een dergelijke RC; (iii) de door verzoekster ingeroepen redenen waardoor zij niet zou kunnen terugkeren naar India van louter interpersoonlijke of familiale aard zijn en zij geen individuele problemen gekend heeft in India; (iv) Tibetanen die in India een verblijfsrecht hadden, probleemloos een internationaal reisdocument, een IC, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten en hun terugreisformaliteiten in orde kunnen brengen; (v) verzoekster in het bezit is van dergelijke IC, die nog

geldig is tot 22 januari 2027; (vi) Tibetanen in India geen risico lopen om naar de Volksrepubliek China te worden gedeporteerd; (vii) verzoekster met haar persoonlijke documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar zij haar verblijfsrecht opnieuw kan opnemen en (viii) de door verzoekster in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster niet aantoonde dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote *post-factum* beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het poneren van een vrees voor vervolging, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.3.2. Zoals hoger reeds aan bod gekomen, betwist verzoekster niet dat zij reeds van bij haar geboorte gewoonlijk in India verbleef en er over een '*Registration Certificate for Tibetans*' (hierna: RC) beschikte, die de laatste keer zelfs voor een periode van vijf jaar verlengd werd in plaats van jaarlijks.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die "*gemakkelijk*" verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Het verblijfsrecht is aldus zonder enige voorwaarde verlengbaar, tenminste indien de betrokkene zelf de nodige administratieve stappen daartoe onderneemt, en kan sinds januari 2018 online gebeuren. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan dus weliswaar geconfronteerd worden met boetes en, in ernstige gevallen, vervolging, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht (adm.doss., COI Focus "*India – De verblijfsituatie van de Tibetanen in India*" van 10 december 2018, p. 8-9).

Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf op basis van beleidsinstructie zoals verzoekster voorhoudt, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat onbeperkt en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor verzoeksters vertrek uit India, stelt de commissaris-generaal op pertinente en correcte wijze het volgende vast:

“Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat het nu uw prioriteit is om voor uw partner, L.R.J.W.(...) (O.V. nummer (...), CGVS X), te zorgen die in België gevestigd is. U bent niet gehuwd en koos er bewust voor om niet met een visum naar België te reizen. U wilde uw partner niet lastig vallen met de administratieve rompslomp die hiermee gepaard gaat. Echter het CGVS moet vaststellen dat u hiermee geen feiten aanhaalt die verband houden met de criteria van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Immers zijn deze asielmotieven louter van persoonlijke, intra-familiale en eventueel medische aard. In dit verband kan worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal geen bevoegdheid heeft om te oordelen over uw mogelijkheid op verblijf in België op basis van het verblijf(srecht) van uw partner hier. Het CGVS beoordeelt louter uw vrees voor vervolging of bestaan van een reëel risico ten opzichte van uw land van nationaliteit of herkomst. U geeft verder aan dat u in India geen individuele problemen ondervond, al merkt u daarbij wel op dat er veel gevallen zijn van seksuele intimidatie en verkrachting en dat mensen er met een Aziatisch uiterlijk (p. 9) het er niet gemakkelijk hebben. Een verwijzing naar de algemene situatie volstaat evenmin om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming. U dient een vrees voor vervolging in concreto toe te lichten. Verder merkt u op dat u er geen eigen familie heeft om naar terug te keren omdat u alles opgaf voor uw partner hier. Aanvullend merkt u op dat de Indische politie op een gevaarlijke manier met u zou kunnen omgaan of u in gevangenschap zou kunnen nemen. U haalde evenwel geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Met het louter verwijzen naar de socio-economische omstandigheden voor Tibetanen in India en informatie omtrent hun toegang tot gezondheidszorg, justitie en behandeling door politie, brengt verzoekster geen concrete elementen, noch dwingende argumenten aan ter weerlegging van hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch slaagt zij erin een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Uit de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, COI Focus “India. De verblijfssituatie van de Tibetanen in India” van 10 december 2018 waarin blijkens de bibliografie onder meer het artikel “Tibet Justice Center, Tibet’s Stateless Nationals II, Tibetan Refugees in India” van september 2011 alsmede het artikel “Tibet Justice Center, Tibet’s Stateless Nationals III, The Status of Tibetan Refugees in India” van juni 2016 werden geraadpleegd werden en aldus, in tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt, wel degelijk mee in beoordeling werden genomen door het CGVS) blijkt overigens dat Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen en dat Tibetanen er vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt), terwijl er geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht (rechtsplegingsdossier, COI Focus, “China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India” van 26 oktober 2016, p. 32-33). In haar verzoekschrift brengt verzoekster geen objectieve argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan deze vaststellingen. Verzoekster stelt weliswaar dat Tibetanen in India het slachtoffer zijn van voortdurende discriminatie, doch komt in deze niet verder dan een selectieve lezing van de informatie waarop het CGVS zich baseert waarmee zij dan echter niet vermogt aan te tonen dat de door het CGVS gehanteerde informatie onjuist of niet meer actueel is dan wel dat hieruit de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers maakt geen ‘vervolging’ uit in de zin

van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid*, p. 32), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel.

2.3.3.4. Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit de bestreden beslissing onder verwijzing van informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd, dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een '*No Objection to return to India*' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit verzoekster verklaringen en de door haar neergelegde documenten dat zij, niettegenstaande zij in haar verzoekschrift het tegendeel pretendeert, over een reistitel beschikt in India en in het bezit is van dergelijke IC.

In de mate verzoekster hekelt dat Tibetanen geen vluchtelingenstatus genieten en het risico loopt gedepoteerd te worden wanneer zij niet meer over een geldig RC beschikt, is hoger reeds gebleken dat Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, geen risico lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Verder dient te worden opgemerkt dat uit de in het administratief dossier beschikbare informatie blijkt dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de '*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*' te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen (administratief dossier, map 'Landeninformatie', COI Focus, "*China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 26 oktober 2016, p. 21-22). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land.

2.3.4. Waar verzoekster aanvoert dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven van de weigeringsbeslissing niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek (eerste land van asiel) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS